

Expomisèries

El dissabte passat, a mig matí, vaig sortir a veure, sense aglomeracions i amb tranquil·litat, com estava muntat l'Expobages Ascensió. Aquesta suma de mostres que volia ser un dos en un i que, ras i curt, a hores d'ara en prou feines arriba a mig. Pocs instants després de començar a la passejada auditora, la sensació d'algú de mitjana edat amb inquietud pel que es fa a Manresa era de decadència o, el que és pitjor, d'exhibició tronada interès escassísim.

El primer aspecte que no contribueix a l'atractiu és el concepte mateix de la mostra: el model, en diríem. S'hi han d'instal·lar parades o muntar estands? L'objectiu és vendre producte al detall o bé el que es pretén és «marcar paquet» projectant imatge de marca? Si es combinen tots dos vessants, francament, tot plegat sembla un desgavell, una fireta muntada a preu fet i sense solta ni volta.

Per entendre'ns, si al costat de l'estand d'una mútua o d'una empresa de sistemes d'osmosi s'hi venen embotits o coques de Perafita i, a l'altra banda, màquines tallagespa, l'estampa és surrealista. Tan confusa que t'impulsa a sortir corrent del Passeig. I aquesta percepció s'experimenta cinc minuts després de deambular per l'«expo».

Una altra marca de caducitat són les estructures d'estand quadrades blanques i blaves, importades directament del far west de Palau Firal que, amb una mica de moqueta, dues cadires de tisora i algun pobre jove desganat repartint fulletons, esdevenen la imatge perfecta de l'anacronisme i la posada en escena més «demodé». Automàticament, no es pot evitar el retorn a la infantesa, quan passejàvem amunt i avall carregats de bosses, catàlegs, bolígrafs, encenedors, globus i adhesius i arribàvem a casa carregats d'un feto que, al cap de pocs dies, anava directament a la brossa. Si, per postres, encara es continua entregant el «premi pollet», caspós de bec a peus, la cosa ja arriba a límits esperpèntics.

Entre les restes del naufragi de la Fira de l'Ascensió —la germana primaverenca de la de Sant Andreu— hi queda alguna paradeta a punt de morir d'inanició i, ben lluny, a l'avinguda de Francesc Macià, els «cavallitos» que, a qualsevol poble, col·loquen al descampat de torn el dia de la festa major i que, a Manresa, francament, no sé si s'haurien de conservar com a atracció d'una fira de misèries en què la majoria d'empreses hi són per compromís. La dispersió i amplitud entre centre històric i Passeig tampoc la fa compacta com ho és, per exemple, la Fira de l'Aixada; potser menys genuïna, però més ben encaixada en el teixit urbà i amb un leimotiv inconfusible.

Encara bo que els comerços del centre —al qual estem d'acord que cal portar-hi activitats consolidades, no puntuals ni mesurades— obren i ofereixen «preus de fira». O sigui, la tàctica més antiga del botiguer per intentar treure saldos. Això, si el comerciant encara té ganes d'apujar la persiana en dies festius després del Fora estocs, el Shopping Night, les rebaixes o els caps de setmana de butlla que es concedeixen a les grans superfícies i que arrossegueu la resta de petit comerç. En resum, molta gent voltant i massa poca afluixant la bossa.